

Kitab Daniel - Nomer Satus Sangang Puluh Enem

Pasejajaran Profetik lan Kuciwaning Ilahi: Lelakoning Wahyu Tumrap Umaté Allah ing Dina-dina Pungkasan sajroning Wahyu 10

Jeff Pippenger

2024-04-27

Ing bab sepuluh Kitab Wahyu, ing ngendi sajarah pekabaran malaékat kapisan lan kapindho dipralambangake, Yohanes, minangka pralambang umat Allah ing dina-dina pungkasan, wis diparingi weruh sadurunge manawa bakal ana kuciwa sajroning sajarah kang kanthi pralambang diwakiline, lan kuciwaning iku dadi unsur saka sajarah malaékat kapisan lan kapindho kang wis kakaton kuncen tumrap pangerten para Millerit, supaya imané padha katested.

Lan swara kang dakrungu saka swarga mau ngandika marang aku maneh, pangandikane: Lungaa, jupuken kitab cilik kang kabuka ana ing tangané malaékat kang ngadeg ing sadhuwuring sagara lan ing sadhuwuring bumi. Banjur aku marani malaékat mau lan matur marang dhèwèké: Wènèhana aku kitab cilik iku. Lan dhèwèké ngandika marang aku: Jupuken, lan panganan nganti entèk; iku bakal gawé wetengmu pait, nanging ana ing cangkemmu bakal legi kaya madu. Banjur kitab cilik iku dakjupuk saka tangané malaékat mau, lan dakpangan nganti entèk; lan ana ing cangkemku legi kaya madu; nanging sanalika sawisé dakpangan, wetengku dadi pait. Wahyu 10:8–10.

Ing ayat kaping sepuluh, Yohanes nggambarake sajarah wiwit tanggal 11 Agustus 1840, nalika malaékat kang kuwasa tumurun kanthi nyekel kitab cilik ana ing tangane, nganti tekan Kacekelan Agung tanggal 22 Oktober 1844. Sadurunge piyambaké kanthi pralambang nggambarake sajarah iku, dhèwèké didhawuhi déning “swara kang” “dakrungu saka swarga” kang ngandhani yèn nalika dhèwèké mangan kitab cilik iku, “iku bakal ndadèkaké wetengmu pait, nanging ana ing cangkemmu legi kaya madu.” Kacekelan kang pait iku sing nguji pracayané para Millerit, lan ora dadi sing paling becik tumrap wong-wong mau supaya padha ngerti bab kacekelan iku sadurungé teka, nanging Yohanes nggambarake umaté dina-dina wekasan kang diprayogakaké supaya ngerti kasunyatan-kasunyatan kang magepokan karo pemaparaning prastawa-prastawa, kang dadi sajarahing piwulang malaékat kapisan lan kapindho.

Sajarah suci iku nedahaké yèn bakal ana sawijining ujian sing dipasrahaké marang umat ing dina-dina pungkasan, lan iku bakal dadi ujian sing dhedhasar sawijining prakara kang ora dadi becik tumrap wong-wong mau manawa padha mangertèni sadurungé ujian iku tumeka, nanging iku dudu pengalaman sing padha persis karo pengalamané para Millerit, sanadyan kanthi sampurna cocog karo runtutan prastawa sing digambarake déning malaékat kapisan lan kapindho, awit Pitu Gludhug iku uga makili, “future events which will be disclosed in their order.”

Sanadyan diprayogakaké supaya mangertèni sajarah dhasar para Millerit, umat Allah ing dina-dina wekasan bakal netepi runtutan prastawa kang padha kaya para Millerit; nanging prakara kang nguji para Millerit, kang tumrap wong-wong mau luwih becik manawa ora dingertèni sadurungé, bakal dadi pacoban kang béda, kang katimbulaké déning sawijining unsur kang katutup rapet nganti tekan wayahé Sang Singa saka taler Yéhuda mbikak segelé Wahyu Yesus Kristus, kang dumadi ing sajarah kang kasimpen ing ayat kaping patang puluh saka Daniel sewelas.

Bab kang kaeseg kuwi wis katetepaké kanggo nyoba umaté Allah ing dina-dina pungkasan, lan ujian iku bakal saajar karo pratandha dalan ing panggonan para Millerit diuji; awit manawa ing panggenapan kapisan sajroning sajarah Millerit utawa ing panggenapan pungkasan ing dina-dina pungkasan, Pitu Guntur iku minangka “gambaran runtuting prastawa” “kang bakal kawedhar manut urutan-urutanane.”

Bab ingkang sampun kathah boten dipunmangertosi inggih punika bilih kadosdene Yohanes makili sajarah tumuruning Kristus kanthi kitab alit punika wiwit tanggal 11 Agustus 1840 dumugi Kacekapan Ageng tanggal 22 Oktober 1844, sajarah ingkang sami punika ugi dipunmakili déning tumuruning malaékat kaping kalih ing tanggal 19 April 1844. Kacekapan ingkang kapisan saged dipunmangertosi minangka kacekapanipun Yohanes, ingkang sasampunipun nedha kitab alit punika ing tanggal 11 Agustus 1840, pinanggih kaliyan kacekapan ing tanggal 19 April 1844. Nalika kacekapan punika dumugi, malaékat kaping kalih tumurun kanthi setunggaling “tulisan” wonten ing astaipun.

“Malaékat kuwat liyané diprentah mudhun menyang bumi. Gusti Yesus nempatake sawijining tulisan ana ing tangane, lan nalika dhèwèké tumeka ing bumi, panjenengané sesambat, ‘Babil wis rubuh, wis rubuh.’ Banjur aku weruh wong-wong kang kuciwa mau maneh ngangkat pandelengé marang swarga, nyawang kanthi pracaya lan pangarep-arep marang rawuhipun Gustiné. Nanging akèh sing katon tetep ana ing kahanan bodho, kaya wong turu; nanging aku bisa ndeleng tandha kasusah kang jero ana ing rai-raié. Wong-wong kang kuciwa mau weruh saka Kitab Suci yèn padha ana ing mangsa ngentèni, lan yèn padha kudu ngentèni kanthi sabar kasampurnané wahyu mau. Bukti sing padha, kang nuntun wong-wong mau ngarep-arep marang Gustiné ing taun 1843, uga nuntun wong-wong mau ngarep-arep Panjenengané ing taun 1844. Nanging aku weruh yèn mayoritas ora nduwèni semangat kang nandhai pracayané ing taun 1843. Rasa kuciwane wis ngenthengake pracayané.” *Early Writings*, 247.

Sajarah kaum Millerit sing diwakili déning Yohanes ing pasal sepuluh iku yaiku sajarahing malaekat kang kapisan lan uga malaekat kang kapindho. Tumurune malaekat kang kapisan kanthi sawijining pekabaran, lan tumurune malaekat kang kapindho kanthi sawijining pekabaran, nandhani wiwitaning sajarah saben-sabené, kang loro-loroné padha pungkasané ing kuciwa, sanadyan Yohanes kanthi luwih langsung nggambarake sakabèhé sajarahing loro malaekat iku. Malah sawisé 22 Oktober 1844, nalika malaekat kang katelu rawuh nggawa sawijining pekabaran, kuciwané pambrontakan taun 1863 maringi paseksen katelu ngenani sawijining mangsa kang diwiwiti déning sawijining pekabaran lan dipungkasi kanthi kuciwa.

Kuciwa kapisan saka gerakan malaékat katelu ing tanggal 18 Juli 2020 iku minangka paralèl karo kuciwa kapisané para Millerit. Ana sawijing kayektèn kang dipatèni segelé, kaya déné kayektèn taun 1844 dipatèni segelé déning Pangéran kanthi nyèlèhaké astanipun ana ing ndhuwur sawijining kaluputan ing sawatara petungan, kang nuwuhaké kuciwa kapisané para Millerit. Nalika kaluputan mau sawisé kuwi dimangertèni, kaluputan iku wus kabukak segelé, amarga Sang Singa saka taler Yéhuda wus ngangkat astanipun. Kaluputan tanggal 18 Juli 2020 iku kadadèkaké déning panolakan kanggo ngakoni manawa astanipun wus kaangkat ing tanggal 22 Oktober 1844, nalika Panjenenganipun mratélakaké yèn “wektu ora bakal ana manèh.”

Apa waé iku gerakan Filadelfia saka kuciwa kapisané malaékat kapisan, utawa kuciwa kapisané gerakan Laodikia saka malaékat katelu, asta Panjenengané nggambaraké pathokan dalan. Ing tanggal 19 April 1844 lan 18 Juli 2020, kuciwa iku nuwuhaké mangsa buyar. Wong-wong sing sadurungé wis kasawiji ing tanggal 11 Agustus 1840 utawa 11 September 2001, padha kabuyaraké, lan sawisé iku Sang Kristus wiwit nglumpukaké umat-é kaping pindho.

Panjenengané sampun nglumpukaké satunggaling umat wiwit tanggal 11 September 2001, awit kados ingkang dipunlambangakén déning baptisanipun Kristus, inggih punika nalika pralambang ilahi tumurun, Panjenengané wiwit nglumpukaké para sakabatipun, boten sadèrèngipun. Lajeng, sasampunipun wonten panyebaran, Kristus nglumpukaké umatipun kaping kalih. Kristus nglumpukaké para sakabatipun wiwit saking baptisanipun, lan sasampunipun panyebaran ingkang kasil dipunasilakén déning salib, Panjenengané wiwit nglumpukaké para sakabatipun kaping kalih. Kasunyatan profètis bab panglumpukan kaping kalih ingkang kawiwitan ing Juli 2023, punika dados pérangan saking punapa ingkang sampun dipunsegel ing tanggal 18 Juli 2020, sanadyan punika cetha minangka salah satunggaling unsur saking sajarahipun kaum Millerit.

Ing ayat kaping patang puluh saking Daniel sewelas, kéwan saking telenging jurang tanpa dhasar munggah lan matèni loro sungu saking kéwan bumi ing taun 2020. Ing wulan Juli 2023, Gusti wiwit nglumpukaké umatipun ing dina-dina wekasan kaping kalih. Proses panglumpukan punika kaambaraken wonten ing sajarah suci Millerit, lan ing sajarah punika wonten kalih seksi sajarah tumrap Panjenenganipun ingkang nglumpukaké umatipun kaping kalih. Proses panglumpukan punika minangka unsur kenabian ingkang kaségel ngantos Juli 2023. Pakaryan nglumpukaké umatipun kaping kalih kasampurnakaké salebeting sajarah Perang Ukraina, sakderengipun pamilihan kaping kalih saking présidhèn kaping wolu, ingkang asalipun saking pitu.

Ing tanggal 11 Agustus 1840, Gusti nglumpukaké gerakan Millerit, lan Panjenengané maringi tandha marang panglumpukan iku lumantar dipunwedharaké bagan 1843, kang kapacak ing wulan Mei 1842. Bagan iku makili pekabaran dhasar, awit ing wektu iku Panjenengané lagi nancepaké dhasar padaleman suci Millerit. Tumuruning malaekat ing Wahyu pasal sepuluh, ing tanggal 11 Agustus 1840, saajar karo baptisané Kristus, kang ing antarané prakara-prakara liyané nandhani wiwitané Kristus milih para murid-Nya.

“Kanthi kapanggilé Yohanes lan Andreas lan Simon, uga Filipus lan Natanael, wiwitan dhasaring pasamuwan Kristen kawiwitan. Yohanes ngarahaké wong loro saka para muridé marang Kristus. Banjur salah siji saka wong loro iki, yaiku Andreas, nemokaké seduluré, lan nimbali dhèwèké marang Sang Juruwilujeng. Filipus banjur katimbali, lan dhèwèké lunga nggolèki Natanael.” *The Desire of Ages*, 141.

Pakaryanipun William Miller wiwit saking wekdal pungkasan ing taun 1798, ngantos 11 Agustus 1840, makili pakaryanipun Yohanes Pembaptis; nanging nalika malaekat saking Wahyu pasal sepuluh tumedhak, kados dene dipuntandhani déning tumedhaking Roh Suci nalika baptisanipun Kristus, Gusti “ngempalaken” para murid dhasaripun. Kalih seksi punika nedahaken bilih Kristus ngempalaken umatipun ing dinten-dinten pungkasan tanggal 11 September 2001, nalika malaekat saking Wahyu pasal wolulas tumedhak; nanging kados dene para Millerit, piyambakipun kedah dipunugi déning satunggaling unsur saking Pitu Guntur ingkang sampun dipunsegel, lajeng Gusti badhé ngempalaken umatipun kaping kalih.

Pakempalan kapindho umat Allah ing dina-dina pungkasan wiwit sajrone sajarah sing dipratandhakaké ing pungkasan banget ayat sewelas, saka pasal sewelas kitab Daniel, pas sadurungé kamenangan Putin marang Ukraina, lan pas sadurungé ayat rolas, ing kono paseksèn profetiké Rusia lan Putin rampung. Mulané, Daniel pasal sewelas ayat sewelas cocog karo Wahyu pasal sewelas ayat sewelas, awit ana ing kono loro seksi mau diuripaké manèh.

Ing sajarah Millerite kang suci, Gusti wiwit nglumpukaké umaté kaping pindho sawisé kuciwa tanggal 19 April 1844, lan apa kang dipigunakaké déning Gusti kanggo nglumpukaké umaté ing wektu iku yaiku pangenalan manawa wong-wong mau lagi netepi wektu tundhané pasemon bab sepuluh prawan ing Matius pasal kaping rong puluh lima, lan uga Habakuk pasal kapindho. Supaya wong-wong Millerite bisa ngakoni kahanané lan bali, wong-wong mau kudu ngakoni yèn dhèwèké diwakili ana ing Sabda Allah kang sipaté nubuat. Wong-wong mau prelu nyumurupi yèn dhèwèké iku umat Allah, béda karo wong-wong kang ngakoni yèn dhèwèké iku umaté Panjenengané. Nalika Panjenengané nglumpukaké umaté kang wis kuciwa, Panjenengané lagi maringi sawijining gambaran bab panji kang diangkat marang para bangsa liya, kanthi mangkono nekanaké bedané antarané umaté Panjenengané kang sejati nanging kuciwa, lan wong-wong kang mung ngakoni dadi umaté Panjenengané.

Lan ing dina iku bakal ana oyod Isai, kang bakal ngadeg dadi panji tumrap bangsa-bangsa; para bangsa liya bakal ngupaya marang Panjenengané; lan papan paleremané bakal mulya. Lan bakal kelakon ing dina iku, yèn Pangéran bakal ngacungaké asta-Né manèh kaping pindho kanggo ngluwari sisaning umat-Né kang isih kari, saka Asyur, lan saka Mesir, lan saka Patros, lan saka Kus, lan saka Elam, lan saka Sinear, lan saka Hamat, lan saka pulo-pulo segara. Lan Panjenengané bakal ngedegaké sawijining panji tumrap para bangsa, lan bakal nglumpukaké wong-wong Israèl kang katundhung, sarta ngimpun wong-wong Yehuda kang kasebar saka patang pojoking

bumi. Yesaya 11:10–12.

Nalika nabi Yeremia nggambarake wong-wong sing kuciwa ing tanggal 19 April 1844, dheweke nedahake manawa dheweke wis ora manèh gegayutan karo “pasamuwaning para pangolok-olok,” kang nggunakaké ramalan taun 1843 sing ora kaleksanan mau minangka bukti yèn wong-wong sing dilambangaké déning Yeremia iku nabi-nabi palsu.

Aku ora lenggah ana ing pasamuwaning para panyindhira, lan uga ora bungah; aku lungguh piyambakan marga saka astanira, amarga Paduka sampun ngebaki aku kalawan duka panggalih. Yeremia 15:17.

“Pasamuwaning para panyendhu” wus ngusir wong-wong kang dipratelakaké déning Yeremia.

“Akeh sing dianiaya déning para saduluré sing ora pracaya. Supaya tetep bisa njaga kalungguhané ing pasamuwan, ana sawatara sing sarujuk meneng wae bab pangajabé; nanging ana liyané kang ngrasa yèn kasetyan marang Gusti Allah ora nglilakaké wong-wong mau ndhelikaké kayektèn-kayektèn sing wis Panjenengané pasrahaké marang kaprecayané. Ora sathithik sing dipunpegat saka pasamuwané mung merga nyatakaké pracayané marang rawuhipun Kristus. Tembung-tembungé nabi iki banget aji tumrap wong-wong kang ngadhepi panggodha tumrap pracayané: ‘Para sadulurira kang sengit marang kowé, kang ngusir kowé marga saka asma-Ku, padha kandha, Muga-muga Pangeran kaluhuraké: nanging Panjenengané bakal ngatingal tumrap kabungahanira, lan wong-wong mau bakal kawirangan.’ Yesaya 66:5.” *The Great Controversy*, 372.

Nalika Pangéran ngangkat sawijining panji kanggo bangsa-bangsa liya, iku bakal kelakon nalika Panjenengané wis nguluré astané kaping pindho kanggo nglumpukaké turahané umat kagungané, yaiku wong-wong buwangan saka Israèl. Wong-wong iku ya iku wong-wong sing ora manèh lungguh ana ing “pasamuwané para panyenyamah.”

“oyod Isai” iku sawijining pralambang saka rong garis turun getih, siji saka agama Yahudi kang kagandheng karo garis turun getih saka njaba agama Yahudi, lan makili ora mung garis turun getihé Gusti Yesus, nanging uga dadi pralambang saka pamanunggalan kadhatoning Allah karo kamanungsan, awit panji kang diunggahaké iku makili sawijining umat kang wis kasêgel salawas-lawasé menyang kahanan lan pengalaman pamanunggalan kadhatoning Allah karo kamanungsan, kang uga dipralambangaké ana ing ayat sepuluh saka Daniel pasal sewelas lumantar simbol “beteng”. Ing ayat sepuluh, mangsa panyegelan satus patang puluh papat ewu kaandharaké lumantar pamahaman kenabian ngenani beteng, yaiku sirah. Ing sajarah ayat sewelas lan Perang Ukraina, Pangéran nguluraké asta Panjenengané kaping pindho kanggo nglumpukaké para buwangan kang wis kataman kuciwa.

Mulané, kanthi paseksèn Daniel sewelas minangka strukturé, kita wis ngenali panyusunan kakepausan menyang sajarah nubuat, pas sadurungé angger-angger Minggu. Kita wis nyumurupi pakaryané sungu Republik sing dilambangaké déning Trump nalika dhèwèké dadi kang kawolu, kang asalé saka pitu mau, lan wiwit nindakaké pakaryan nggabungaké Gréja lan Nagara. Kita nduwèni garis sungu murtad saka Protestanisme, kaya sing

dilambangaké déning wong Makkabi. Ing sajarah sing padha, sing dilambangaké déning ayat-ayat iku, kita nerapaké garis Pitu Gludhug, kang uga minangka garis pasemon sepuluh prawan, kanthi ngenali pengalamané wong satus patang puluh papat èwu, uga garis telung malaékat sing njlènrèhaké pakaryané sungu Protestan sing sejati. Salah siji saka prastawa-prastawa kanggo sungu Protestan sing sejati ing sajarah iku yaiku panglumpukan kapindho.

Panglumpuking kapindho dumadi ing sajroning sajarahé pekabarané malaékat kapindho, lan uga dumadi ing sajroning sajarahé malaékat katelu wiwit taun 1844 nganti 1863, netepaké loro seksi saka sajarah Millerite bab Gusti ngluluraké astanipun kaping pindho kanggo nglumpukaké wedhus-wedhus gèmbalané kang kabuyar.

“23 September, Pangéran nduduhaké marang aku yèn Panjenengané wis ngulurkaké astané kaping pindho kanggo mulihaké para kekesaning umaté, lan yèn sakehing usaha kudu kaping pindho digiataké ing mangsa panglumpuk iki. Ing mangsa panyebaran, Israèl kapethuk lan kabedhah, nanging saiki ing mangsa panglumpuk Gusti Allah bakal nambani lan mbebedag umaté. Ing mangsa panyebaran, usaha-usaha sing katindakaké kanggo nyebaraké kayektèn mung gawé pangaribawa sethithik, kasilé mung sathithik utawa ora ana babar pisan; nanging ing mangsa panglumpuk, nalika Gusti Allah wus ngasta astané kanggo nglumpukaké umaté, usaha-usaha kanggo nyebaraké kayektèn bakal ngasilaké pangaribawa kaya sing wis katetepaké. Kabèh wong kuduné manunggal lan sumangga tumemen ing pagawean iki. Aku weruh yèn luput menawa ana wong nggawé mangsa panyebaran dadi tuladha kanggo nuntun kita saiki ing mangsa panglumpuk; amarga manawa Gusti Allah saiki ora nindakaké luwih akèh kanggo kita tinimbang sing Panjenengané tindakaké nalika semana, Israèl ora bakal tau kalumpuk.” Early Writings, 74.

Ing lampiran kanggo Early Writings, Sadulur White nerangake komentar sing lagi wae dikutip mau:

“3. Panemu yèn Gusti ‘wis ngunjukaké asta-Né kaping pindho kanggo ngluwari turahané umaté,’ ing kaca 74, mung ngrujuk marang pasamuwan lan kakuwatan sing biyèn tau ana ing antarané wong-wong sing ngentèni Sang Kristus, lan marang kasunyatan yèn Panjenengané wus wiwit nglumpukaké manèh sarta nguwataké manèh umaté.” Early Writings, 86.

Sajarah suci babagan Pitu Guntur, sing makili 11 Agustus 1840 nganti 22 Oktober 1844, minangka pralambang tumrap sajarah suci wiwit 22 Oktober 1844 nganti pambrontakan taun 1863. Baris demi baris, sajarah kapisan mau nggambarake sawijining ilustrasi para prawan kang wicaksana, lan garis kapindho kang diwakili mau maringi sawijining ilustrasi para prawan kang bodho. Kaloro sajarah iku padha diwiwiti nalika ana malaekat tumedhak nggawa sawijining warta kang kudu dipangan. Tekane malaekat ing kaloro sajarah iku miwiti sawijining proses panggodhogan kang nuwuhake panyebaran, lan ing taun 1849, Sister White diparingi pratandha bilih Gusti Allah sapisan maneh nglempakaké asta Panjenengane kaping pindho, ing wekdal punika kanggo nglumpukake wong-wong kang wis

kasebar ing 22 Oktober 1844.

Padha wis kacir saka Pecalan Ageng, kaya para wicaksana ing tanggal 19 April 1844 wis kacir déning pecalané kang kapisan. Panglumpuking kapindho mratélakaké yèn Gusti “wis wiwit ngempakaké lan ngedegaké umaté manèh.” Ing panglumpuking kapindho, pakaryané Gusti nyakup ngangkat sawijining panji, kang sesambungan siji lan sijiné ing sajroning pekabaran iku, lan kang kamanungsané manunggal karo kadéwané. Tujuan saka panji iku yaiku ngundang wedhus-wedhusé Allah liyané metu saka Babil, kang kalakon déning para priya lan para wanita kang ndeleng panji iku.

Panji iku yaiku wadya-bala saka wong-wong sing wis nggabungake kamanungsané karo kaallahané Kristus ing mangsa pangujian hukum Minggu. Mulané, panglumpukan kaping pindho iku netepaké yèn “oyodé Isai” bakal kaangkat, nggawa pralambang kenabian loro-lapis saka Rut, sawijining wong kapisan sing diklumpukaké déning panji lumantar dipasaraké karo Boas, sawijining pralambang saka satus patang puluh papat ewu, lan uga pralambang saka Sang Panebus, sing wis mbayar rega kanggo Rut, lan dadi sanak-kadangé kang cedhak. Ing penjelman kodrat ilahi Kristus karo daging kang wus tiba saka kodrat manungsa, Panjenengané dadi sanak-kadang kita kang cedhak. Panji kang kaangkat iku yaiku wong-wong sing kasawijèkaké déning piwulang iku, sing ngrampungaké pakaryan nggabungaké kamanungsané karo kaallahané Kristus sadurungé hukum Minggu.

Kita badhé nerusaké panaliten punika wonten ing artikel salajengipun.

“Pangaji-ajiné marang Kitab Suci saya tuwuh lumantar pamulangé. Ing dalan apa waé sang murid ngambah, dhèwèké bakal nemoni kawicaksanan lan katresnaning Allah kang tanpa wates kasawijèkaké ing ngarsané.

“Tegesing tatanan Yahudi iku durung dimangertèni kanthi sapenuhé.

Kabeneran-kabeneran kang amba lan jero kawewayangaké ana ing upacara-upacara lan pralambangé. Injil iku kunciné kang mbukak wewadi-wewadiné. Lumantar pangawruh bab rancangan panebusan, kabeneran-kabenerané kabuka tumrap pangerten. Luwih adoh tinimbang kang saiki kita mangertèni, dadi hak istimewa kita kanggo mangertèni tema-tema kang nggumunaké iki. Kita kudu mangertèni bab-babé Allah kang jero. Para malaékat padha kapéngin nyumurupi kabeneran-kabeneran kang kawedharaké marang umat kang kanthi ati remuk padha nelusuri pangandikané Allah, lan ndedonga supaya diparingi dawa lan ambané lan jeroné lan dhuwuré pangawruh kang mung Panjenengané piyambak kang bisa maringi.

“Nalika kita saya cedhak marang pungkasaning sajarahing jagad iki, pameca-pameca kang gegayutan karo dina-dina wekasan mligi nuntut supaya kita sinaoni. Kitab pungkasan ing Kitab Suci Prajanjian Anyar kebak bebener kang kita prelu mangerteni. Iblis wis mrebowani panemuning akalé wong akèh, satemah wong-wong mau padha remen nampa samubarang alesan supaya ora ndadèkaké Kitab Wahyu dadi pasinaoné. Nanging Kristus lumantar abdiné Panjenengané, yaiku Yokanan, ing kéné wis ngandharaké apa kang bakal kelakon ing dina-dina wekasan, lan Panjenengané ngandika, ‘Rahayu wong kang maca, lan wong-wong kang ngrungu

tembung-tembunging pameca iki, lan netepi samubarang kang katulis ana ing jeroné.’ Wahyu 1:3.”

“‘Iki urip langgeng,’ pangandikané Kristus, ‘supaya wong-wong mau wanuh marang Panjenengan, siji-sijiné Allah kang sejati, lan marang Gusti Yesus Kristus, kang wis Paduka utus.’ Yokanan 17:3. Yagéné kita ora nyadhari regané kawruh iki? Yagéné kayektèn-kayektèn kang mulya iki ora murub ing sajroning ati kita, gumeter ana ing lambe kita, lan ngrasuki sakabèhing kauripan kita?”

“Nalika maringi kita Sabdané, Gusti Allah wis masrahaké marang kita kagunganing saben kayektèn kang prelu tumrap kaslametan kita. Ewonan wong wis njupuk banyu saka sumur-sumur panguripan iki, nanging pasokané ora susut. Ewonan wong wis masang Sang Pangéran ana ing ngarsané, lan marga saka nyawang Panjenengané padha kaowahan dadi gambar kang padha. Rohé murub ana ing sajroning atiné nalika padha ngandika bab watak Panjenengané, nyritakaké apa tegesé Sang Kristus tumrap wong-wong mau, lan apa tegesé wong-wong mau tumrap Sang Kristus. Nanging para panyelidik iki durung ngentèkaké tema-tema agung lan suci iki. Ewonan liyane isih bisa mèlu ing pakaryan nyelidiki rahsa-rahsa kaslametan. Nalika panguripané Sang Kristus lan wataking pangutusané direnungaké, sinar-sinar pepadhang bakal sumunar saya cetha ing saben upaya kanggo nemokaké kayektèn. Saben panelusuran kang anyar bakal mbabar prakara kang luwih narik kawigatèn lan luwih jero tinimbang kang nganti saiki wus kababar. Prekara iki ora ana entèké. Panaliten bab penjelmané Sang Kristus, kurban panebusané, lan pakaryan pandamelné minangka Panengah, bakal nyibukaké budi pamikiré siswa kang sregep salawasé wektu isih lumaku; lan nalika mirsani swarga kanthi taun-tauné kang tanpa wilangan, dhèwèké bakal nguwuh, ‘Agung iku rahsaning kaallahan.’”

“Ing kalanggengan kita bakal sinau apa kang, manawa kita wis nampa pepadhang kang bisa dipikolehi ana ing kéné, mesthiné wus mbukak pangreten kita. Tema-tema panebusan bakal ngrebut ati, pikiran, lan ilat para wong kang wus ditebus sajroning jaman-jaman langgeng. Wong-wong mau bakal mangertèni kayekten-kayekten kang wis suwé dikajengaké déning Kristus supaya kabukak marang para murid-Nya, nanging kang ora bisa dicekel déning wong-wong mau marga saka kurangé percaya. Salawas-lawasé lan salawas-lawasé pamawas-pamawas anyar ngenani kasampurnan lan kamulyaning Kristus bakal katon. Lumantar jaman-jaman tanpa wekasan, Sang Raja Omah kang setya bakal ngetokaké saka panyaruwé samubarang kang anyar lan kang lawas.” Christ’s Object Lessons, 132–134.